

[Hölge.]

lige – dette til kommunistpartiet – er vi blevet Danmarks næststørste arbejderparti, hvad vi naturligvis er stolte af og glade for.

Vi har derfor naturligvis fremsat lovforslag om afvikling af rentemarginalloven, og som en konsekvens heraf kan vi jo så ikke så godt stemme for dette her lille triste stykke anskuel-sesundervisning i misundelseslovgivningsdema-gogi.

Grethe Philip (RV):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske korte bemærkninger. Alle, der har med pengeinstitutterne at gøre, ved, at der ligger store problemer omkring rentemarginalen, og derfor må man også stille store forventninger til det arbejde, der udføres i det udvalg, som nu er nedsat. Jeg håber, at man hurtigt kan afslutte arbejdet, og at der vil komme noget godt ud af det.

Jeg kan med det samme sige, at de tanker, der nu er fremlagt fra det kommunistiske parti, må jeg tage helt afstand fra.

Ole Olsen (SF):

Efter de bemærkninger, der er faldet foreløbig, er der jo ikke meget, der tyder på, at dette forslag kan blive vedtaget. Det kan såmænd da også godt være, at det ikke er jordens bedste forslag. Jeg tror såmænd heller ikke, at de store problemer i forbindelse med rentemarginalen kan klares i det længere løb ved en lov af denne karakter.

Alligevel har vi ganske åbenlyst sympati for lovforslaget, og vi agter da også at stemme for det, hvis ministeren ikke kan sige, at man kommer med noget bedre fra regeringens side. Jeg synes, det er trist, at man uden videre fejer forslaget af bordet. Det adskiller sig jo fra den lov, vi har om rentemarginal, ved simpelt hen at sætte en maksimumsgrænse ind på de 4 pct. Man skal ikke mange år tilbage i tiden, før man konstaterer, at rentemarginalen faktisk kun var 4 pct. Jeg mener ikke, der har været sådan en omkostningsudvikling i pengeinstitutterne, at der var grund til den meget stærkt stigende rentemarginal, som vi faktisk har set. Rentemarginalen kan tilsyneladende kun bevæge sig én vej, og det er opad.

Der er noget, der forekommer mig helt unormalt i situationen for banker og sparekas-

ser i forhold til resten af erhvervslivet. Resten af erhvervslivet er som bekendt underlagt en række restriktioner med hensyn til prisdannelse, monopollov, pris- og avancelov osv. Jeg er opmærksom på, at det er bankerne selvfølgelig også rent formelt, idet man lader tilsynet med banker og sparekasser forvalte monopolloven. Den samme institution skal samtidig passe på soliditeten, og det sidste gør den, så vidt jeg ved, godt – det er jo efterhånden sjældent, vi har bankskandale. Jeg vil da godt tro på, at banktilsynet har god vilje til at praktisere monopolloven over for banker og sparekasser, men jeg mener faktisk, at det resultat, man er nået frem til, er særdeles ringe. Havde andre erhvervsvirksomheder haft samme stigninger i bruttoavancen, som her er afspejlet i rentemarginalen, så vil jeg tro, man havde grebet ind, og jeg håber på, at ministeren havde været den første til at falde over de myndigheder, der skulle have sørget for, at der blev grebet ind, men ikke havde grebet ind.

Det kan da godt være, man ikke kan unde det kommunistiske parti at få gennemført dette lovforslag, men jeg tiltror ministeren tilstrækkelig smidighed til, at jeg håber på, han selv udformer et lovforslag, som har samme virkning, og så kommer med det. Så kan vi da vedtage det i stedet for, hvis det er smukkere.

Repræsentanterne for fremskridtspartiet er jo altid sjove at høre på. Det er ikke rekorden i dag. Rekorden i mine ører var, dengang man snakkede fiskeripolitik og sagde, at man kunne godt fiske løs. Da var fremskridtspartiets leder ikke alene landets største økonom, han var også landets største biolog. Det er der også en anden statsmand i historien der har forsøgt at fortælle. Men jeg synes nok, hr. Hölge i dag kom meget højt op med hensyn til at snakke om det erhvervsødelæggende i denne forholdsvis skikkelige lov.

Jeg synes, folketingets liberale partier skal være opmærksom på den forskel, der er eller i hvert tilfælde skulle være mellem dem og fremskridtspartiet. Hvor fremskridtspartiet blot anerkender jungleloven, hvor det blot er den stærkes ret, der gælder, har ethvert liberalt parti her i folketinget altid tidligere stået på, at hvis der ikke kunne skabes fri konkurrence på et område, ja, så skulle det ikke bare være den fri foretagsomhed og jungleloven, der gjaldt, så måtte man finde en rimelig erstatning for den fri konkurrence.